

தேசியக் கலைஞன் புதுவை செல்வம்

- ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

வன்னித் தெருவெளி அரங்கின் முன்னோடிகளில் முதன்மையானவர். கலை மக்களுக்கானது என இயங்கும் சமூக செயற்பாட்டாளர். மண்ணில் அவலப்பட்ட மக்களுக்குத் தான் சார்ந்த கலையூடாக நம்பிக்கை யூட்டி, முகத்தில் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்திய மகாகலைஞன். சன்னங்களின் இரைச்சலுக்கும் சன்னங்களின் அந்தரிப்புக்கும் மத்தியில் அரிதாரம் பூசிய கலைஞன். தேசியத் தலைவரின் பெருமதிப்புக்குரிய தெருவெளிக் கலைஞன் புதுவை செல்வம் அவர்களை இம்மாத ஆழத்துமுத்துக்களில் பதிவிடுவதில் தாய்விடு மகிழ்வுறுகிறது.

கூத்துக்கலைக்கும் ஏனைய எமது பாரம்பரிய கிராமியக் கலைக்கும் புகழ்பெற்றது புத்தூர் கிழக்கிலுள்ள கருகப்பை என்ற அழகிய கிராமம். காவோலைச் சூழ் எரியும் வெளிச்சத்திலும் பெற்றோ மக்ஸ் ஒளியிலும் கூத்துக்களை அரங்கேற்றிய தொன்மையான கலைஞர்கள் நிறைந்த ஊர். அந்தக் கிராமத்தில் நாகமுத்து - பார்வதி இணையரின் மகனாக புதுவை செல்வம் அல்லது புதுவை அன்பன் என்ற செல்வம் பிறந்தார். இவரது தாயும் தந்தையும் வாழையடி வாழையாக வளர்ந்து வந்த பெரும் கூத்துப் பரம்பரையின் வாரிசுகள் என்பதால் செல்வத்தின் சிறுவயதிலேயே கூத்தின் வேட்கையும் ஆற்றலும் அவரை ஆட்கொண்டிருந்தன.

நாடகங்கள், உலக நாடக வரலாறுகள் பற்றி சரளமாகப் பேசிய செல்வம், வன்னித் தெருவெளி அரங்கு குறித்துக் கூறிய தகவல்கள் புதினமாகவும் பெரும் அனுபவமாகவும் எனக்கு அமைந்து போனது. அவர் சொன்னவை கொஞ்சம். சொல்லாமல் விட்ட கதைகள் பல. இருந்தும், இதை எழுதலாமா, வேண்டாமா என்று கேட்டே இதனை எழுதுகிறேன்.

வழமை போல் பாடசாலை, கல்வி, தொழில் பற்றிக் கலைஞரிடம் கேட்டு வைத்தேன். அதற்கு தனக்கே உரித்தான கவிதா வடிவில் இவ்வாறு உரைத்தார்.

**நான் கவிஞன் அல்ல,
நல்லபெரும் கலைஞனுமல்ல,
மெத்தப் படித்த பண்டிதனும் அல்ல,
பள்ளிப் பருவத்தில் கொள்ளிக்குடம் சுமந்த பாவி.**

**பத்து வயதில் பெத்த அப்பனைத் தொலைத்து
தோட்டம் துறவு என வாழ்வைத் தேடிய பாமரன்.
அப்பன் எனக்கு விட்ட சொத்து
கூத்தும் கூத்தோடு கூடிய வறுமையும்.**

கருகப்பை அண்ணாமார் ஆலய (ஈஸ்வரர் கோயில்) திருவிழாவின் போது வருடந்தோறும் கலைநிகழ்வுகள் இடம்பெறுவது வழக்கம். சரித்திர, இதிகாச நாடகங்கள், இசை நாடகங்கள், வடமோடி, தென்மோடி கூத்துகள் மற்றும் பாரம்பரிய கிராமியக் கலைகள் என்பன அங்கு அரங்கேறும். பூதத்தம்பி, கர்ணன், அபிமன்யு, இந்திரகுமாரன், அரிச்சந்திரா, ஸ்ரீவள்ளி, சத்தியவான் சாவித்திரி போன்றவை மேடையேற்றப்பட்ட நாடகங்களில் சிலவாகும். இவ்வாறு இவரது தந்தையார் பூதத்தம்பியாக நடித்த பூதத்தம்பி நாடகத்தில் பூதத்தம்பியின் மகன் செல்லப்பாவாக செல்வம் நடித்திருந்தார். இதுவே இவரது நாடகப்பிரவேசமாகும். அப்போது இவ

ருக்கு வயது 10. ஆரம்பத்தில் தன் தந்தையிடமும், தந்தை இறந்து போக பின்னர் உடுப்பிட்டி அண்ணாவியார் சின்னக்குட்டி அவர்களிடமும் நாடகக் கலையைக் கற்றுத்தேர்ந்தார்.

எழுபதுகளில் ஆவரங்காலைச் சேர்ந்த அற்புதசிங்கம் என்பவரின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கி வந்த அற்புதாலயா கலாமன்றத்தினருடன் இணைந்து செயற்பட்ட செல்வம், ஆரம்ப நாட்களில் வசன ஒப்புநோக்குவராக மேடையின் பின்னால் இயங்கி வந்தார். ஒரு முறை மன்றத்தினர் தயாரித்த கே.எம். வாசகர் எழுதிய 'கலையும் கண்ணீரும்' என்ற நாடகம் அரியாலை காசிப்பிள்ளை அரங்கில் மேடையேற இருந்தது. நாடகத்தின் பிரதான பாத்திரமான சித்திரசேனன் என்ற சிறப்பியாக நடிக்கும் அற்புதசிங்கம் கொழும்பிலிருந்து வரத் தாமதமாகிவிட்டது.

அதனால், செல்வமே அப்பாத்திரத்தில் நடிக்க ஒப்பனை செய்து மேடையேறக் காத்திருந்த போது அற்புதசிங்கம் வந்து சேர்ந்து விட்டார். எனினும் வேடம் போட்டபின்னர் அதனைக் கலைக்கக் கூடாது என்று தன்னை நடிக்க வைத்த அவரது பெருந்தன்மையை நன்றியுடன் நினைவு கூர்ந்தார். அன்றிலிருந்து அற்புதாலயா கலாமன்றம் மேடையேற்றிய நாடகங்களில் பிரதான பாத்திரங்கள் ஏற்று இவர் நடிக்க ஆரம்பித்தார்.

அற்புதாலயா கலாமன்றத்தின் புகழ்பெற்ற இன்னுமொரு நாடகமான குமணனில் பெருந்தலைச்சாத்தனாராக செல்வம் நடித்திருந்தார். இந்நாடகம் 30 தடவைகள் நாடகப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி 27 தடவைகள் முதற்பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டது. ஒரு தடவை மகாஜன கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற நாடகப் போட்டியின் போது இவர்கள் பங்குபற்றுவதைத் தடுப்பதற்காக, வேறு ஒரு திகதிக்குப் போட்டி பிற்போடப்பட்டுள்ளதாக இவர்களது மன்றத்துக்கு யாரோ தந்தியடித்து விட்டனர். ஆனால், குறித்த திகதியில் போட்டி நடைபெற்றது. இரு நடிக்கர்கள் இல்லாமல் நாடகத்தை மேடையேற்ற வேண்டிய சூழ்நிலை இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் தனது பாத்திரத்தையும் இடையே வேடங்களை மாற்றி மற்ற இரு நடிக்கர்களின் பாத்திரங்களையும் ஏற்று நடித்ததோடு நாடகத்தில் வரும் ஒலி வசனங்களையும் பேசி இவர் அசத்தினார். 52 நாடகங்கள் பங்குபற்றிய போட்டியில் இவர்களது குமணன் நாடகம் முதற்பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டது. அத்தோடு, பெருந்தலைச்சாத்தனாராக நடித்த கலைஞர் செல்வத்துக்கு சிறந்த நடிக்கருக்கான பரிசு வழங்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போட்டிக்குப் பிரதான நடுவராகக் கடமையாற்றிய கவிஞர் கந்தவனம் அவர்கள் இத்தெரிவு குறித்துப் பின்வருமாறு கூறினார். 'பெருந்தலைச்சாத்தனாராக வேடமேற்றவர் பாத்திரத்தைப் பூரணப்படுத்தியிருந்தார். இதைவிட சற்றே கூடுதலாக நடித்திருந்தால் கூட பாத்திரத்தின் தன்மை கெட்டிருக்கும்.'

தனது கிராமத்தின் எழுச்சிக்காகவும் மக்களிடையே மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவும் பொதுப்பணிகளில் ஈடுபட்ட செல்வம், அவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் தனது 17வது வயதில் நாடகங்களை எழுத ஆரம்பித்து மேடையேற்றினார். அந்த வகையில் 'வீர அபி மன்யு' நாட்டுக்கூத்தை எழுதிய இவர், அதில் பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்திருந்தார். தாமு கந்தையா என்ற ஊர்ப் பெரியவரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கூத்துக்கலையை வளர்க்க வேண்டி உடுப்பிட்டி முத்தையா அண்ணாவியாரிடம் ஆடல், பாடல்களைப் பயின்றார். இதனது நீட்சியாக, 'காத்தவராஜன்' என்ற சிந்துநடைக் கூத்தை நெறியாள்கை செய்து இவர் மேடையேற்றினார். அக் கூத்தில் வருகின்ற சாதியம், பெண்ணியம் சார்ந்த பிற்போக்குத்தனமான விடயங்களை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தி, கூத்தின் மரபு தவறாது அதனை சீரமைத்திருந்தார். 60 அடி நீளமான அரங்கில் மேடைப்பொருட்களைக் கொண்டு காட்சி மாற்றங்கள் செய்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வன்னி தெருவெளி அரங்கு:

'நாடகம் மொழிக்கு முந்திய கலைவடிவம். உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு. கடவுளுக்குச் சேவகம் செய்வது போல ஆரம்பித்து பின்னர் மன்னர்கள், அரசியல் என மாற்றம் பெற்று தற்போது சமூக அரங்காக விச்சம் பெற்றுள்ளது' எனக்கூறும் கலைஞர் செல்வம் ஈழத்து நாடக வரலாற்றில் வன்னித் தெருவெளி அரங்கு முக்கியமான புதிய பரிமாணம் என்கிறார். பிரதி எழுதுவதற்கு தாள் களும் அரங்கேற்றுவதற்கு சிறு வசதியும் இல்லாத, யுத்த நெருக்குவாரத்துக்குள் உருவாக்கம் பெற்ற அரங்கு. ஆற்று வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டுப் போகிற வள்ளம் போல கலைஞர்களால் காவித்திரியப்பட்ட அரங்கு.

நிச்சயம் என்றோ நிரந்தரம் என்றோ ஒன்றுமில்லை, நேற்று நாடகம் நடந்த சந்தியில் இன்று பிணங்கள் இருக்கலாம். நேற்றைய பார்வையாளர்களில் சிலர் இல்லாமல் போயிருப்பார். சில வேளைகளில் கலைஞர்களும். எனினும், தெருவெளி தொடரும். மிதிவண்டிகளில் அரிதாரம் பூசிய கலைஞர்கள் வரிசையாகச் செல்லும் காட்சி அலாதியாக இருக்கும். போகிற போக்கில் வீடுகளைத் தட்டி நாடகம் நடக்கவிருப்பதை பறைசாற்றுவர். கூடவே, உணவும் கேட்பர். ஒருநாளில் 5 மேடையேற்றங்கள் நடக்கும். கிராமம் கிராமமாக 20 நாட்கள் தொடர்ச்சியாக ஓடுவர். இவ்வாறு பல்வேறு குழுக்கள் வெவ்வேறு திசைகளில் ஓடிக்கொண்டிருப்பார். இந்திய இராணுவம் வெளியேறிய நாட்களில் விலகிய இடங்களில் முன்னோக்கியும், இலங்கை இராணுவம் துரத்திய போது மன்னாரிலிருந்து பின்னோக்கியும் தெருவெளி அரங்குகள் மாறின. ஒப்பனை வசதிகளற்ற நிலையில் கழிவு எண்ணையை உடலில் பூசிக் கொண்டு தீப்பந்தங்களை ஏந்தும் போது உடல் எரிவு தாங்கமுடியாது. ஆயினும் ஆட வேண்டும், குதிக்க வேண்டும், பாட வேண்டும், வளவுகளுக்குள் சென்று கிடைக்கின்ற மேடைப் பொருட்களைச் சேகரித்து காட்சி அமைக்க வேண்டும்.

வன்னித் தெருவெளி அரங்கு என்ன செய்தது? யுத்தத்தின் அகோரத்தாலும் இழப்புக்களாலும் நாளுக்கு நாள் ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகளாலும் அரசின் எரிபொருள், உணவுத் தடைகளாலும் மலேரியா போன்ற கொள்ளை நோய்களாலும் வாழ்க்கை வெறுத்துப் போய், நம்பிக்கை இழந்திருந்த மக்கள் சிரிச்சதும் அழுததும் தம் கதைகளை மனம் விட்டுக் கதைத்ததும், பேரெழுச்சி கொண்டதும் இந்தத் தெருவெளி அரங்கு கலைஞர்களால்தான் சாத்தியமாயிற்று என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

தெருவெளிக் கலைஞர்களுக்கும் மக்களுக்குமான பிணைப்பு இரத்தபாச உறவைப் போன்றது. மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் போல் தெருவெளிக் கலைஞர்களைப் பார்த்துக்கொண்டனர், பாதுகாத்துக் கொண்டனர். பொதுவாகப் பெண் கலைஞர்கள் வீடுகளிலும் ஆண் கலைஞர்கள் வாசிகசாலை, பாடசாலை போன்ற பொது இடங்களிலும் இரவில் தங்குவதுண்டு. ஒரு தடவை இவர்கள் இரவு சாப்பிடவில்லை என்பதை அறிந்து கொண்ட ஒரு வயோதிப தாய், அந்த இரவிலும் வீட்டிலிருந்த நெல்லைக்குற்றி, அரிசியாக்கி, பின் அதனைக் கஞ்சி காய்ச்சி கலைஞர்களுக்குக் கொடுத்திருந்தார். இவ்வாறான பல சம்பவங்களை கலைஞர் செல்வம் விபரித்தார். இவ்வாறு மக்கள் கலைஞர்களை நம்பினர். மக்கள் புதிய பிறப்பு எடுத்தது போல் தோற்றம் பெற்றனர்.

வன்னித் தெருவெளி அரங்கு எவ்வாறு இயங்கியது என கலைஞர் செல்வம் கூறிய கருத்துக்களின் சுருக்கமான வடிவத்தை மேலே தந்துள்ளேன். இதுவரை பெரிதாக எழுதப்படாத வன்னித் தெருவெளி அரங்கு குறித்த பதிவுகள் நிறைய வெளிவர வேண்டுமென தாய்விடு விரும்புகிறது. நிற்க, இனி வன்னித் தெருவெளி அரங்கில் கலைஞர் புதுவை செல்வத்தின் பங்களிப்புப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

இந்திய இராணுவம் வெளியேறிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் 'மனிதன் வேட்டையாடுகிறான். மனிதனே வேட்டையாடப்படுகிறான்' என்ற கருவூலத்தை மையமாகக் கொண்ட 'களத்தில் காத்தான்' என்ற சிந்துநடைக் கூத்தை எழுதி, அதில் பிரதான பாத்திரத்தில் இவர் நடித்திருந்தார். ஆயிரம் தடவைகளுக்கு மேல் இந்நாடகம் மேடையேற்றும் கண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து, கிட்டுவின் மரணத்தை மையமாக வைத்து 'சதியை வென்ற சாவுகள்' என்ற புதுமோடி வகை கூத்தை எழுதி அறிமுகப்படுத்தினார். கலைஞர் செல்வம் பிரதான பாத்திரத்தில் நடித்த இந்நாடகம் 300 தடவைகளுக்கு மேல் மேடையேற்றப்பட்டது. இந்நாடகத்தைப் பார்த்த தேசியத்தலைவர் 'நெஞ்சுக்குள் இருந்து நான் சொல்ல நினைப்பதைச் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இந்நாடகத்தை பல கமராக்கள் கொண்டு வீடியோவில் பதிவாக்க வேண்டும்' என்று பாராட்டியுள்ளார். இந்நாடகம் 2004ன் பிற்பகுதியில் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தின் ஏற்பாட்டில் 19 இவரும் இவரது குழுவினரும் பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, சுவீஸ், நோர்வே, டென்மார்க், சுவீடன் ஆகிய நாடுகளுக்கு மேற்கொண்ட கலைப் பயணத்தின் போது மேடையேற்றப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

உள்ளூர் இடப்பெயர்வின் போது மக்கள் செய்த உதவிகள், உதவிகள் மறுக்கப்பட்ட மக்கள் குறித்தான 'அவலங்கள்' என்ற இவரது தாளைய நாடகம் ஏறத்தாள 600 தடவைகள் மேடையேற்றும் கண்டது. இதே போல், முற்றிலும் சிறுவர்கள் நடித்த 'குருத்தோலை அழுவதேன்' என்று இவர் எழுதிய அபத்த நாடகம் இடப்பெயர்வுகளின் அவலங்களுக்கான அரசியலைச் சொல்லியது.

வன்னித் தெருவெளி அரங்கின் பெருமளவிலான பிரச்சார நாடகங்களை, கூத்துகளை இவர் எழுதி, நெறிப்படுத்தியுள்ளார். 'நெருப்பு நதியில் நீந்திய மனிதர்கள்', 'வெள்ளைப் புறா சிவப்பானதேன்', 'மனிதம் உறங்கினால்...', 'ஒரு தாயின் கதை', 'உயிர்த்தெழு வோம்', 'இவர்களும் மனிதர்கள்', 'பொறுத்தது போதும்' போன்றன இவ்வாறு இவர் எழுதி நெறிப்படுத்திய தெருவெளி நாடகங்களில் ஒரு சிலவாகும்.

பின்னைய நாட்களில் உரும்பிராய் காந்திஜி வாசிகசாலைக்காக 'மனங்கள் மாற வேண்டும்', உரும்பிராய் AMI கல்வி நிறுவனத்துக்காக 'இது விதியல்ல', 'மனவிலங்கு', 'ஒரு தாயின் கதை' ஆகிய நாடகங்களையும் வரணி நாட்டார் கலை இலக்கிய மன்றத்துக்காக 'காத்தவராஜன்' கூத்தையும் மேடையேற்றியுள்ளார்.

புதுவை அன்பன் என கவிதாவுலகில் அறியப்பட்ட இவர் புத்தூர் விக்னேஸ்வரா விளையாட்டுக்கழக பொன்விழா, கருகப்பை ஈஸ்வரர் கானங்கள், வெற்றிமுரசு, இந்திரவிழா ஆகிய இறுவட்டுகளுக்காகப் பல பாடல்களை எழுதியுள்ளார்.

கலைக்கும் மக்களுக்கும் ஆற்றிய சேவைக்காக எம்.ஜி.ஆர் நூற்றாண்டு விழா அமைப்பினரின் கலைமாமணி, கோப்பாய் பிரதேச சபையினரின் செம்புலக்குரிசில் வட மாகாணசபை பண்பாட்டு அமைச்சின் கலைக்குரிசில் ஆகிய விருதுகள் இவருக்குக் கிடைத்துள்ளன.

மண்ணையும் மக்களையும் அவர்தம் கலைகளையும் நேசித்த மகத்தான கலைஞனைப் பதிவிடுவதில் தாய்விடு பெருமை கொள்கிறது. அவர் மென்மேலும் கலைப்பணி ஆற்ற வாழ்த்துகிறோம்.

sriskandan@thaiivedu.com